



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

est, vt se dēdere cogentur, pacti vitam, qui tenuēre. Recepta arce, sequuta est terra renouatis iuramentis in Holsatos, sex etiam marcharū millibus expromissis. Sed rex proximo reuersus anno, ferocissimē se vindicauit in gentem: Nullum discrimen in sacris & prophanis: Altaria euersa, ecclesia execrata, abductae virgines & matronae: lachrymabilis virorū strages, quam etiam rex omnino suo in oculis semper fertur habuisse, illachrymans quoties illius diei recordaretur.

CAPVT XXXVI.

Henricus comes Holsatiae nouissimus, vir morbo arthritico factus ad arma inutilis: Erat enim poliger, caterum consilio pollens, & qui pro nepotibus multa faciebat. Inter alios dilexit medium trium Adolphum, quod prospiceret salutem patriae, per illum prouenituram. Iam illum videndis alijs principibus & terris ablegauerat, & in Nurenbergam ad Burggrauium iussit abire. Vbi autem Henricus se viribus defectum sensit, misit qui illum reduceret: redeuntiꝫ, arces Zegeborg & Rendesborg reddidit: nam frater senior ducatum administrabat. Declarauit iam in pueritia sua iste Adolphus seueritatem futuram in virili. Regina Margareta paruulis ducibus monilia preparabat in pileis deferenda. Adolphus ex quo monile cōspexit, pileum recusauit: manica eius iussit assui: Sēper manu ille insectatur aurum, impatientiam ostendens, cum muneris authorē non probaret: dorso mandauit affigi: Ille parietem dorso terens, monile confregit. Regina conspiciens adolescentulum, eius dona auersantem: Tu, inquit, si vixeris, hostis eris regnorum non vulgaris. Hic Henricus rebus per Holsatiam bene procuratis, multa in bellis cōsilio magis quam manu peregit: & in senecta, quam illi suus morbus pro-

C c c

perabat,

perabat, monasteria frequentabat. Bordesholm canonicorum regularium cœnobium in signe manet, quod frequentans, audiuit rumorem de voce, incertum angelica an humana, quæ velut pueri se misceat vocibus canentium fratrum, & interdum sacerdoti ministerium ad altare summum in præcipuis festiuitatibus agenti. Orat Henricus fratres, pro se interueniant ad Deum: vt eius vocis mereatur auditor fieri. Fecere fratres quod voluit. Vbi diligentius auscultabat, audiuit concinentem: & præ gaudio se non capiens, locum insigni dono honestauit, permittens villam Loep cum omni iure dicto monasterio. Nō silebo quod in laudum altissimi commemorationem promeretur, etate nostra gestum: Nonnulli fratres ex sacris ordinibus, quos foris acceperant, numero sex venientes, iam vespertino officio inchoato, ipsi ex dormitorio lateralem ingressi capellam, vnde in subiectum chorum est prospectus, audiuerunt in cantico Magnificat, vocem velut pueri intercinentis: & inter se inspicientes dixere: Quid pater noster vnde adduxit canentem puerum, præter ordinis nostri consuetudinem? Et adspicientes desuper, puerum non viderunt: nec tamen vox ista quieuit. Expleto officio, quidam ex his detulere patri quid audissent. Ille miratus singulos examinat, auditque consona voce testari: omnes se vocem concinentis inter fratres audisse pueri. Glorificant illi Deum, certi, esse tutelaris eius loci, sancti Vicelini nouissimi Aldenburghensis ecclesie pontificis, qui apud eos corpore quiescit, vocem: qui fratribus, quos primus ille instituerat, & magno diu labore per Holsatiam prædicans, monasterium fundauit in Faldera, cui nomen reliquit Nouomonasterio, huc translatum deesse non patitur. Nam & ipse in terris viuens, quod supra diximus,

in festiuitate diui Nicolai, cui erat deuotissimus, vocem fertur angelicam audiuisse.

CAPVT XXXVII.

Grauis deinde Holsatis rex imminebat: oppugnare constituens Alzen terram maritimam ducatus Slesuicensis, non longinquam Holsatiae. Inerat, ut est hodie, multa manus militaris: Tuebantur quoad potuere: vota quoque in Deum & sanctos conceperunt, ut vim hostilem, desuper adiuti, vel superarent, vel sustinerent. Lubicenses satis initio pro rege stabant, denunciante militibus Holsatiae, ut quoniam rex iure ageret, à iustitia illis quoque discedere non licere: Omnes illi ciuitates subscripsere Hansæ. Responsum accepere: Duces tenere & tueri paternam ditionem, à qua viui non discederent: lus esse, in feudum succedere patri filios: id se pro dominis suis, ut tenerentur, tuturos. Illa tum contradictione disceditur: & ceteræ quidem & vandalia ciuitates, regi cum Lubicensibus inhaebant in causa primordio intantum, ut Luneburgenses publicè interdicerent, nè quis ciuium suorum Holsatis quouis pacto obsequeretur, vel minima in re. Ea enim specie prætenfa iustitiæ, multos rex in fide continebat: quod personalem Gerhardi, non legitimam succedentis feudi fuisse permissionem diceret. Thietmarsi ea re inflexi in partem regis videbantur: nam ex maioribus terræ quosdam euocatos, muneribus datis, in suas partes rex inclinauit, alteri vestem, aurum alteri, & vni primariorum præpetem nauim cum remigijs expeditam. (Snicken vocant) Duces verò huius gentis auersos animos non leue duxerunt: sed immisso ex suis in terram viro prudente, & qui nosset, quibus quid loqueretur: hic in duces, ca-